

TAMARA TAINOVÁ

DIEVČA,
KTORÉ
SA BÁLO
SOVY

**Dievča, ktoré
sa bálo sovy**

Dievča, ktoré sa bálo sovy

Tamara Tainová

slovart

Text © Tamara Tainová 2014

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2014

ISBN 978-80-556-0977-5

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

*Ďakujem Mgr. Maríne Adamovej z bratislavskej zoo
za cenné rady a pomoc, a tiež všetkým, čo mi vlievali
silu počas písania.*

*Najviac však mojim deťom. Bez nich by bola kniha
príliš smutná.*

Blázni sú takí istí ľudia ako my. Len v sebe zabľúdili.

Miroslav Kapusta

Prológ

Zdalo sa jej, že na tento deň čakala celý život. Presnejšie, desatinu života. Len desatinu, a predsa jej to občas pripadalo, akoby nebolo nič predtým a nič potom. Len ten strašný večer, keď počula zabuchnutie dverí a Martinove rýchle kroky na cestičke. Každú noc sa budila zo zlého sna spotená ako myš a po pár minútach sa nevedela rozhodnúť, čo je horšie – či jej sny, alebo skutočnosť.

A teraz sedela na hnedej mäkkej stoličke, zatínala nechty do opierok a vnútro sa jej chvelo ako membrána bubna, do ktorej niekto silno udel dlaňou.

Policajtu sa znovu pozrel do papierov a na moment zaváhal.

„Výsledky súdnej pitvy sa dozvieme zajtra. V prípade, že bude vylúčené zavinenie cudzou osobou, budete ho môcť pochovať.“

Prudko zdvihla ruku, akoby mu ju chcela položiť na ústa.

„Prepáčte, nechcem to vedieť,“ poprosila ho ticho.

„Čo nechcete vedieť?“

„Výsledok pitvy.“

Profesionálny výraz sa mu na chvíľu vytratil z tváre a objavil sa na nej výraz prekvapenia.

„Keby ste sa náhodou rozhodli inak...“

„Nikdy sa nerozhodnem inak,“ prerušila ho prudko.

Na tvári sa mu znovu mihol výraz prekvapenia a potom urobil posledný pokus:

„Neistota býva niekedy neznesiteľná, môže vás do-behnúť, keď to budete najmenej čakať.“

Pozrela sa mu pevne do svetlých očí skrytých za sklami v tenučkom ráme.

„O neistote viem viac, ako si dokázate predstaviť,“ povedala ticho, a keď mu neskôr podala ruku na roz-lúčku, triasla sa jej ako starému človeku.

1. kapitola

Keď som v to horúce júlové predpoludnie zastala pred dverami prestížnej bratislavskej firmy, netušila som, že mladá žena, ktorú za nimi nájdem, zmení od základu môj život.

Po mojom zaklopaní sa ozvalo rázne ďalej a ja som sa vzápätí ocitla zoči-voči štíhlej žene v dlhej hnedočervej sukni a ľahučkej kvetovanej blúzke s nedbalo zopnutými vlasmi medenej farby, modrým piercingom v nose a s farebným obrazom v rukách. „Vydržte sekundu,“ poprosila ma, otočila sa k stene a zavesila obraz na pevný klinec trčiaci zo steny. „Tak a je to,“ pošúchala si ruky a odstúpila od steny.

Poznala som ten obraz, mama mala presne takú istú reprodukciu vo svojej izbe. Zvláštna náhoda.

„Mojej dcére sa páči, pripomína jej detské čmárance,“ usmiala sa žena, keď si všimla môj pohľad. Potom ku mne natiahla ruku a predstavila sa menom, ktoré by pristalo skôr nejakej herečke alebo spisovateľke. „Amanda Malojová, priatelia ma však volajú Mandy.“

„Lea Laurentová, priatelia ma však volajú Lea.“

Prekvapene sa na mňa pozrela a potom sa veselo rozsmiala. Posunkom ma pozvala, aby som si sadla oproti nej k stolu, na ktorom mala množstvo papierov, počítač a fotografiu v bielom ráme.

„Pozrela som sa na požiadavku vášho otca,“ pri poslednom slove trochu zvýšila hlas a skúmavo sa na mňa pozrela.

„Áno, písal vám môj otec,“ prisvedčila som.

„Tá rekonštrukcia je pomerne rozsiahla a termín je šibeničný,“ potriasla hlavou.

„Otec vám odkazuje, že mu nezáleží na peniazoch.“

„Tak potom ich má priveľa,“ uškrnula sa. „Dobre, kedy sa môžem u vás zastaviť? Rada by som si to celé omrkla.“

„Otec je na služobnej ceste, vráti sa až o dva dni.“

„Nevadí, stačí, keď ma niekto pustí do domu. Po obhliadke vám pripravím svoju predstavu.“

Poznačila si moje mobilné číslo, dala si vysvetliť cestu k našej vile a potom ma prekvapivo pozvala na kávu. „Nerada pijem kávu sama,“ dodala na vysvetlenie.

Zviezli sme sa výťahom do malej luxusnej kaviarne na prízemí budovy, kde mi prezradila, že Amanda je naozaj jej pravé meno a nie nejaký umelecký pseudonym, že navrhuje interiéry pre bratislavskú smotánku a vo veku dvadsiatich deviatich rokov je platonická vdova.

To sme si už tykali a ja som sa jej spýtala, čo to znamená.

„Niekedy inokedy,“ vykrútila sa, pozrela sa na hodinky a vložila si do úst posledný kúsok čokoládovo-kokosového koláča. Potom sa pôvabne zdvihla od malého stolíka pre dvoch a usmiala sa na mňa.

„Musím letieť. Som naozaj rada, že sme sa spoznali,“ kývla mi na rozlúčku a rozbehla sa po schodoch k svojej kancelárii. Na šieste poschodie.

Zavolala mi hneď v ten večer.

„Zabudla som sa poďakovať,“ prehovorila bez úvodu.

„Za čo?“ nechápala som.

Zasmiala sa a položila.

Spomenula som si na jej veselé pehy na nose, strapcové sandále a množstvo kožených náramkov na ru-

kách a celkom som sa zabávala pri predstave, ako pôsobí na svojich bohatých klientov, keď sa s ňou stretnú prvý raz. Nevyzerala ako renomovaná bytová architektka a majiteľka firmy, skôr ako študentka umeleckej priemyslovky, ktorá si občas šľahne marišku a chodí sa vyvrieskať na rockové koncerty.

K tým, ktorí súdia podľa prvého dojmu, patrila aj môj otec.

„Ste si istá, že to zvládnete?“ premerala si ju nedôverčivo, keď o niekoľko dní položila svoj počítač na jeho masívny mahagónový stôl v pracovni.

„Ako čo? Zapnúť počítač alebo zrekonštruovať toto vaše sovie sídlo?“

Otec zalapal po dychu a ja som jej v duchu zatlieskala. Môj otec patrila k ľuďom, ktorí cenu človeka posudzujú podľa značky hodínok, topánok a výšky príjmu. Mandino útle zápästie zdobili smiešne ružové hodinky s plastovým remienkom, na nohách mala v ten deň okopané tenisky a o výške príjmu svedčila asi len cena, ktorú si zapýtala za svoju prácu. Po prezentácii jej otec tú sumu bez výhrad prisľúbil.

„Je to malá drzá soplaňa, ale jej meno začína mať v istých kruhoch zvuk,“ povedal po tom, ako ju odprevadil k našim vchodovým dverám.

„Čo to hovoríš? Myslela som si, že sa ti jej práca páči.“

„Nebolo tam nič, čo by ma ohromilo, ale spomínali mi ju dve klientky, tak som si povedal, že by nebolo zlé objednať si prácu práve u nej. Vieš, že navrhovala dom Bodnárovcom a Končekovej?“

Nevedela som, kto sú Bodnárovci a Končeková, ale podľa obdivného podtónu v otcovom hlase som vytušila, že patria medzi ľudí, ktorí zaplňajú stĺpčeky lifestyleových magazínov a stoličky drahých kozmetických salónov. Spozoroval moje rozpaky a zamračil sa. „Mohol som si myslieť, že to milostivej slečne nič nehovorí.“

„Sorry, ak sa nevyžívam v spoločnosti tvojich snobských klientov!“

Obrátil sa ku mne, akoby ho poštípal had.

„V spoločnosti snobov sa síce nevyžívaš, celkom rada však užívaš výhody môjho zamestnania.“

To zabolelo.

„Otec, ty vieš, že keby bolo po mojom, už dávno by som odišla.“

„Áno? A z čoho by si žila? Z platu ošetrovateľky v zoo? A bývala by si v prázdnej kletke šimpanzov?“

„Nebol by v tom veľký rozdiel,“ zahundrala som a vtedy mi otec vylepil.

„Už nech ťa nikdy nepočujem takto rozprávať o svojom domove,“ zahrmel a zabuchol dvere svojej pracovne.

Poznala som ho, vedela som, že ho tá facka po čase bude bolieť viac ako mňa. Utrela som si slzy a otvorila dvere. Sedel za svojím mohutným stolom s tvárou ponorenou do dlaní. Pristúpila som k nemu a položila mu ruku na plece: „Prepáč mi tie hrubé slová.“

„Ty mi prepáč,“ hlas sa mu trochu triasol.

Vedela som, že sa trápi o mamu. Ale veď ja som sa trápila tiež! Lenže od istého času inak ako on a on mi práve toto zazlieval. Ja som chcela veci pomenovať pravým menom, on sa stále tváril, že sme úplne normálna rodina, ktorá prežíva svoje dni v lenivej atmosfére starej vily v Líščom údolí s krikmi veľkých mahónií popri schodoch. Voľakedy ich tam vysadila mama a ani jeden z nás nemal srdce vyklčovať ich, hoci nás občas nepekne obmedzovali v pohybe a pichali ostrými okrajmi listov.

2. kapitola

S Mandy som sa stretla hneď na druhý deň.

Stála som práve na zastávke autobusu, keď pri mne zastala veľká motorka a ozval sa známy hlas.

„Zaveziem ťa niekam?“ odklopila si prieszor na prilbe.

„Jéj, ahoj,“ zahabkala som.

„Tak zaveziem?“

Neisto som si premerala jej mašinku.

„Pôjdem opatrne,“ upokojila ma, keď spozorovala môj výraz.

„Dobre, ak ti to nevadí, potrebujem ísť domov,“ súhla-sila som váhavo a nasadila si prilbu, ktorú mi podala.

„V pohode,“ prikývla a naštartovala.

Počas celej cesty som ju objímala okolo drieku a nadobúdala úplne iracionálny pocit, že jej môžem dôve-rovať. A nielen pri rýchlej jazde, ktorú mi predviedla. Bolo to také prekvapivé zistenie, že som sa ho snažila čo najskôr zatlačiť do úzadia. Nemala som predsa šest-násť, aby som uverila, že na silnú náklonnosť stačí je-den rozhovor pri káve.

Keď som pred naším domom schádzala z motorky, trochu sa mi triasli nohy.

„Máš na večer nejaký program?“ zaskočila ma vzápätí.

„Áno, mám,“ zaklamala som, nevediac prečo. Nema-la som program a zúfalo sa mi nechcelo zostať doma,

ale z neznámeho dôvodu som sa nechcela stretnúť ani s ňou. Išlo to akosi prirýchlo.

„Tak nič, maj sa,“ nakopla mašinu a odfrčala.

Stála som na chodníku a mala hlúpy pocit, že som niečo pokazila.

* * *

„Čo by si pokazila?“ začudovane sa spýtal Tony a hlasno vysŕkal zvyšok kofoly z veľkého plastového pohára.

Sedeli sme na lavičke v areáli nášho kúpaliska a do očí nám svietilo zapadajúce slnko.

„Nerozumiem ti, vidíš tú babu druhý raz v živote, povieš jej, že máš na večer program a máš z toho problém?“

„Nechaj to tak,“ mávla som rukou.

„Tak, načo si mi to povedala?“

„Neviem.“

S Tonyom sme sa poznali od detstva. Bývali sme v jednej bytovke a chodili spolu aj do škôlky. To som si nepamätala, aj keď mi Tonyho mama raz ukázala spoločnú fotku z parku a tvrdila mi, že chlapec v čiapke s veľkým gongolcom je Tony, a dievčatko, čo pri ňom čupí so sklonenou hlavou, som ja. Keď sa naši neskôr odsťahovali do vily, stratila som ho z dohľadu. Stretli sme sa tesne pred maturitou v nejakom nákupnom stredisku a po niekoľkých rokoch u nás v zoologickej. Tonyho práve pustili na podmienku a hľadal si nejakú brigádu. Každé leto sme potrebovali zaplátať diery, aby si ošetrovatelia mohli brať dovolenky, a tak som sa za neho prihovorila. Vedúci nad jeho záznamom v registri trestov mávol rukou, poznal čosi ako, že zvieratám je to jedno a u nás nemá čo ukradnúť, strčil mu do ruky vidly a poslal ho vyčistiť jednu zo stajní. Tony zostal v zoologickej aj po lete.

Naše dospelácke priateľstvo sa nezrodilo za deň ani za dva. Vlastne, ani neviem, či to bolo priateľstvo. Spojila nás láska k zvieratám, matné spomienky na detstvo a malé ošumelé kúpalisko, kam sme chodievali od otvorenia sezóny.

„Si si naozaj istá, že nie si lesba?“ spýtal sa ma Tony po chvíli.

„To akože, keď nespím s tebou, tak som lesba?“

„Asi tak,“ prikývol. Vystrel pred seba dlhé nohy a zaklonil trochu hlavu. „Si zvláštna, vieš o tom?“ povedal so zavretými očami.

„Prečo?“

„S nikým sa nestretávaš,“ blysol sa nečakaným psychologickým postrehom.

„A toto sú kto? Mimoszemšťania?“ ukázala som na areál kúpaliska, kde sa tmolili poslední kúpniachťiví ľudia.

„Vieš, ako som to myslel. Nespomínaš žiadnu kamošku ani žiadneho frajera, to nie je normálne,“ pridal zamyslene.

Mal pravdu. V poslednom čase som sa uzatvárala do seba, aby som nemusela klamať na zdvorilú otázku o tom, ako sa mám, alebo aby som náhodou nezačala hovoriť o veciach, ktoré by vyvolali na tvárach poslucháčov údiv, odpor alebo len tiché rozpaky. Ak vám zomrie niekto blízky, existuje na to veta: *Úprimnú sústrast'*. Ak zomierate každý deň od neistoty vy, neexistuje na to žiadne povzbudenie.

„Poďme si ešte zaplávať, o chvíľu budeme musieť ísť,“ navrhla som Tonymu potláčajúc tichý vzdych.

Neprotestoval. Bol to zvláštny chalan, nepotreboval dopovedané príbehy.

Chodievali sme na kupko tesne pred zatvorením, krátkovlasá kočka s vytetovaným motýľom na ramene nás púšťala do areálu bez lístka a nebolo to len preto, že sa jej Tony viditeľne páčil.

PO 17. HODINE VSTUP ZADARMO

hlásal nápis na čiernej tabuli zavesenej pri okienku pokladne. Tony tvrdil, že ho nebaví tráviť večery len s ma-

mou a z pochopiteľných dôvodov sa vyhýbal aj kamarátom. Ja som sa domovu vyhýbala tiež. Aj keď úplne z iných dôvodov.

To naše kupko nebol žiadny prepych – dva dvadsaťpäťmetrové bazény so studenou vodou, zanedbané volejbalové ihrisko s potrhanou sieťou a niekoľko stánkov, kde za nekresťanské peniaze predávali hranolčeky zohriate v tisíckrát prepraženom oleji, mastnú klobásu so starým kyslým chlebom alebo studené langoše s cesnakom a smotanou. Nikdy sme tam nejedli ani neležali na fliáčikoch podupanej trávy. Zaplávali sme si zopár dĺžok, zaliali ich čapovanou kofolou a odchádzali preč s mokrými plavkami páchnucimi po chlóre.

Skočila som šípku do bazéna riskujúc pobúrený hvizd plavčíka a pod vodou som preplávala skoro pol dĺžky. Veľmi rada som sa ponárala. Pod vodou som našla svet bez hluku, bolesti a trýznivých myšlienok. Obklopená tichom a vodou som bolestne zatúžila po detstve, keď sme chodievali dvakrát do roka k moru, otec ma učil ponárať sa pri koralových útesoch a mama mala väčšinu dňa úsmev na tvári.

3. kapitola

Keď som sa vrátila domov, celá vila voňala kapustnicou.

Spojenie vianočnej vône s horúcim letom bolo také netradičné ako teta Vilma, ktorá sa nám už niekoľko rokov starala o domácnosť.

„Urobila som vám liptovskú. S údeným a hrúbikmi,“ vybehla mi v ústrety rozhorúčená a materská ako babička, po ktorej som vždy túžila a ktorú som nemala.

Jedni starí rodičia sa zabili dávno pred mojím narodením pri nezmyselnej nehode, ktorú spôsobil opitý šofér na jednej zo zákrut horského priesmyku Javorina. Druhých starých rodičov som „stratila“ v prvej triede ZŠ. Iným deťom sa rozvádzali rodičia, mne sa rozviedla babka s dedkom. Mama o ich rozvode rozprávala veľmi málo, takže som si z niekoľkých nahneváných viet domyslela len to, že *stará mama sa na staré kolená zbláznila a zamilovala sa do nejakého Taliana a starý otec ich raz prichytil v aute, ako to robili*. Skončilo sa to pästným súbojom, z ktorého starý vyšiel síce víťazne, ale po mesiaci ho na stole v kuchyni čakala žiadosť o rozvod. To už bola stará mama presťahovaná *u toho hnusného Alfréda*, s ktorým nakoniec odišla niekam do Kalifornie. Pamätám si, ako som si každý večer listovala v starom atlase a snažila

sa vyslabikovať krkolomné názvy amerických miest a ako sa mama na to hnevala. Každú pohľadnicu, ktorú sme dostali, hodila rovno do koša a raz som počula, ako na svoju mamu kričí do telefónu. A potom o nej prestala hovoriť úplne. A stará mama nám už nikdy nezavolala.

Po rokoch sa mi s ňou podarilo skontaktovať vďaka Sky-pu, na ktorý sme sa obe pripojili. Keď som ju po dlhom čase videla, tvár mala okrúhlu ako pizza a jej taliansky manžel Alfrédo jej pobehoval za chrbtom v pláténých šortkách, vzrušene kýval rukami a stále opakoval široké a žoviálne *ciao*. Bolo mi to smiešne.

Stará mama mi prikázala, aby som ju volala *Marija* s dôrazom na posledné dve slabiky, zasypala ma podrobnými zážitkami s ľuďmi, ktorých som nikdy nevidela, a na záver sa ma spýtala, čo mi má poslať. Potom sa rozlúčila skôr, ako by sa spýtala na mamu, otca alebo na starkého, ktorý sa po jej úteku odsťahoval do malej dediny na strednom Slovensku a zapíjal tam žiaľ nad jej zradou a škodcami, ktorí mu postupne zničili úrodu jahôd, nejakého vzácneho bôbu a nakoniec aj úrodu domáceho tabaku.

Takže namiesto mŕtvej babičky a bláznivej slovensko-americko-talianskej starkej mám tetu Vilmu. Volám ju teta a ju to teší tak isto ako mňa jej pohladenie po vlasoch či rýchle úsporné pohyby, ktorými upratuje našu veľkú vilu a zvrta sa v starej kuchyni. Bez nej by otec mal už dávno žalúdočné vredy a ja by som vyrástla na mäkkých bagetách z neďalekej pumpy, plnených šunkou, syrom a petržlenovým dresingom. Od istého dňa totiž mama už nič neuvarila.

„Vonia to výborne,“ nakukla som do hrnca a premiešala hustú polievku bielou varechou. „Prezlečím sa a skočím za mamou. Ocko príde o pár minút. Potom sa všetci najeme.“

Vilma zmätene žmolila utierku. „Myslím, že mamička nebude jesť, Leuška. Bojím sa, že sa necíti dob-

re, „pridala skoro ospravedľujúco a neisto sa na mňa pozrela.

V bruchu som pocítila bolesť. Ach, nie, nie! Je to priskoro!

Vyšla som na poschodie a pomaly som otvorila maminu izbu.

Stála v kombiné a lodičkách pri okne a v rukách mala obálku.

„Napísala som ministrovi spravodlivosti,“ povedala mi a v očiach mala horúčkovité napätie, ktoré som tak dôverne poznala.

„To je fajn, mami,“ prisvedčila som a sadla si do malého kresla pod oknom. Nikdy som nevedela, či jej svojím súhlasom ubližujem, alebo pomáham. Otec ma prosil, aby som jej vždy na všetko prisvedčila a nerozrušovala ju. Akoby sa to dalo!

„Pôjdem za ním, musia ma pustiť. Videla si ten film... Ako sa volal?“ zamračila sa, akoby jej niečo spôsobovalo bolesť.

Nečakala na moju odpoveď ani na svoju spomienku.

„Dnes mi volala Beáta. Tá právnička zo Žiliny. Som smädná,“ naklonila sa k stolíku, kde bola pripravená citronáda a napila sa rovno z džbánu. Tenká látka na prsiach jej vlhla od nápoja, ktorý jej vytekal z kútikov úst. Nepoznala som Beátu, ale bolo zbytočné sa na ňu pýtať, pretože maminu hlavu okamžite zaujali iné myšlienky. Chaotické, ako jej pohyby, ako jej chorá myseľ, ako mátež spomienok a rozhodnutí, ktoré jej vírili hlavou.

„Mami, mala by si si oddýchnuť,“ povedala som jej jemne. Podozrievalo sa na mňa pozrela: „To on ťa poslal?“ spýtala sa so zlým úsmevom.

„Nie, nikto ma neposlal,“ upokojovala som ju.

„Podaj mi šaty,“ prikázala mi.

„Nemala by si,“ začala som, no ona mi vytrhla šaty z rúk a navliekla si ich na seba.

„Musím to zaniest,“ zamávala obálkou. „A ty tu zostaj!“

„Mami, nemôžeš ísť sama preč,“ prosila som ju. „Vieš čo? Vilma nám urobila výbornú kapustnicu, dáš si so mnou?“

„Nie som hladná,“ odvrkla mi.

„Upiekla aj chlieb, máš ho rada.“

S úsmevom na mňa zaškúlila.

„Áno, mám ho rada, ale teraz sa ponáhlam.“

„Mami, prosím,“ vstala som, aby som ju zadržala. Odsotila moju ruku a priskočila k dverám tak rýchlo, že som ju nestačila zachytiť. Vybehla von a ja som počula, ako zvrtla v zámke kľúč. Musela ho mať pripravený v ruke. Kým sa Vilma spamätala a vyslobodila ma z izby, mama bola preč.

„Nemohla ísť ďaleko,“ stepoval pri mne otec, ktorý sa vrátil domov dvadsať minút po maminom úteku. „Vráti sa, uvidíš,“ opakoval mi so slzami v očiach.

„To si hovoril aj naposledy,“ oponovala som mu smutne. „Oci, musíme ísť na políciu,“ hodila som si na seba tenký sveter a prikročila k dverám. Natiahol ku mne ruku, aby ma zastavil, no potom to vzdal. Plecia mu klesli, no podľa zovretých pier som tušila, ako veľmi so mnou nesúhlasí.

Nočnú službu na polícii mala v ten večer mladá žena s postavou a tvárou modelky, krátkymi čiernymi vlasmi a veľkými hnedými očami. Predstavila sa mi ako Paula Foltýnová.

„Chcete ohlásiť nezvestnosť? O koho ide?“ spýtala sa so záujmom.

„O moju mamu.“

„Ako dlho je vaša mama nezvestná?“

„Niekoľko hodín.“

„Slečna...“

„Laurentová.“

„Slečna Laurentová, prečo si myslíte, že je vaša mama nezvestná? Neodišla len k nejakej priateľke? Alebo k rodine?“

Dávala som sa na ženu, ktorá nebola staršia ako ja, a túžila ňou potriasť, nech sa so mnou nerozpráva ako so soplavým deckom.

„Moja mama je chorá. Občas robí veľmi čudné veci,“ povedala som s dôrazom na slovo *čudné*.

Do očí sa jej vkradol súcit. „Prepáčte. Už to niekedy urobila? Že odišla bez vysvetlenia z domu?“

„Áno.“

„Hlásili ste to na políciu?“

„Nie,“ priznala som s nevôľou.

„Prečo?“

„Môj otec si to neželal a ona sa nakoniec vždy vrátila.“

„Tak prečo teraz? Čo je iné?“

„Prosím, mama je chorá. Túla sa po uliciach a jej stav je veľmi vážny!“ opakovala som zúfalo.

„Myslíte, že môže niekomu ublížiť?“

Potriasla som odmietavo hlavou.

„Myslíte, že môže ublížiť sebe?“

A vtedy som sa rozplakala. Vstala spoza stola a do červenej šálky mi naliala minerálku, ktorú mala na malom stolíku pod oknom.

„Napite sa.“

Kým som pila, stisla tlačidlo na telefóne a ticho doň niečo povedala. Potom mi podala tlačivo s názvom Oznamenie o nezvestnej osobe a trpezlivo čakala, kým ho vyplním.

„Nemáte pri sebe jej fotku?“

Jednu maličkú som mala v peňaženke. Letmo sa na ňu pozrela a potom mi upokojujúcim hlasom povedala: „Nebojte sa, zariadim všetko potrebné.“

Po jej slovách doľahla na mňa strašná únava.

* * *

Paula vyšla na chodbu a na chvíľu sa zastavila. Zažila to prednedávnom. Také isté vydesené oči, taký istý strach, taká istá beznádej. A možno aj taký istý koniec.

*Trochu ju striaslo. Nie, nesmie na to myslieť. Dúfajme, že túto ženu nájdeme skôr, ako sa niečo stane, po-
vzdychla si a ťukla na dvere kolegovej kancelárie.*

*„Jozko, potrebujeme vyhlásiť pátranie po nezvestnej
Klaudii Laurentovej, vek päťdesiatjeden rokov, výška
stošesťdesiatosem centimetrov, hnedé oči, hnedé vlasy.
Tu je fotka.“*

„Ako dlho je nezvestná?“

„Pár hodín.“

*Kolega sa na ňu neveriacky pozrel: „Pár hodín? Ne-
poznáš predpisy?“*

*„Jozef, kašli na predpisy, tá žena je vážne chorá a je
tu obava, že si niečo urobí.“*

*„No ja neviem, šéf bude zúriť. Nepočítaj, že to potom
vezmem na seba!“*

*„Nepočítam,“ prikývla vážne. „Riskujem napome-
nutie, stiahnutie prémie alebo akýkoľvek iný trest, na-
ozaj by som však v tomto prípade nerada oznamova-
la jej dcére, že sa nedalo nič robiť, pretože sme sa museli
držať predpisov.“*

Jozef si poškrabal fúzy a potom prikývol.